Szeretlek
Ugyanazt érzed mint én
Te gyönyörű napfény
Én és Te mint kagyló
Két egymásra hallgató
Tudjuk mindketten hogy mi értelme
Ha ennyi az egész szétterítve
Te nevetsz, ajkaid hívogatnak
És mégis csak szavak fakadnak
Nem értjük
De benne létezünk
A társadalom ellen
Csak így kettesben
Megsokszorozva erőnket
Harcolnak a végletek
Zenét hallgatunk
Csókcsatákat vívunk
Filozofálunk suttogva
Politizálunk hangosan
Univerzumokon keresztül
Mindenki összerezdül
Csak akkor engedlek el mikor itt az ideje
Ha másnak hív ölelése
De addig még szorítalak
Míg fátylak nem borítanak
Mert utána már a gyerekek
Lesznek a szorító-szörnyetegek
Majd azután ülhetünk
És végül elmenekülhetünk
Át egy másik világba
A végtelen párnákba
Most csókollak és nézhetek
Végre kimondthatom: Szeretlek